

POKUMANIE (1) *sb n*

pokumanie, [**pokumanie się**].

o oraz a jasne; teksty nie oznaczają *é* lub *-é*.

sg *N* pokumani(e). ◊ [G pokumanią (się). ◊ pl *L* pokumani(a)ch.]

Sł stp, Cn, Linde brak.

Związek, układ, porozumienie:

a. *Przyjaźń, zażyłość, braterstwo:* Germanitas, Prziyacielstwo Pokumánie. *Mącz* 144c; [pokumánie/ Familiaritas, amicitia, consociatio, pactum, conventio. *Volck Sss*].

b. [*Przymierze; zawarcie układu politycznego:* Tenże Kázimierz Krol Polfki [...] żył z nim [królem Czeskim] nietylko w pokoju/ ále owłzem w przyiáźni wielkiej/ y dla tym więtfzego pokumánia/ z iáchał fię z nim był w Głogowie *TurnZwierc D4.*]

c. [*Porozumienie, układ o charakterze religijnym:* A jeśli więc oni [ewangelicy małopolscy] jeszcze w tych wsporach a pokumaniach swoich trwają, [...] tedy się im bracia opowiadają, iż ich więcyj nawiedzać a do nich [...] słać nie będą *AktaSynod I* 189.

pokumanie się z kim: Lecż co fię tycze Konfederácyey/ niewiem nie będzieli [*dziejopis, tj. Piotr Skarga*] tego z nią fię pokumánia żáłował/ gdy mu pokażę/ że namniy go w rozumieniu iego nie wípomaga *BronApokr* 117.]

Synonimy: **a.** *braterstwo, przyjacielstwo, przyjaźń, towarzystwo;* **b.** *przymierze, spiknienie, sprzymierzenie.*

Cf **POKUMAĆ SIĘ**